

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko A. F.

o ochronę dóbr osobistych

I. zasądza od pozwanej A. F. na rzecz P. Opiekuńczo Wychowawczej Typu Socjalizacyjnego w Ś. przy ulicy (...), (...)-(...) Ś. kwotę 1.250,00 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych) w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

II. powództwo w pozostałym zakresie oddala;

III. zasądza od pozwanej A. F. na rzecz powoda P. K. kwotę 369,00 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych), w tym należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika z urzędu;

IV. przyznaje ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej pełnomocnikowi z urzędu ustawionemu dla powoda P. K. adw. A. K. kwotę 369,00 zł. (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) w tym należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia;

V. zasądza od powoda P. K. na rzecz pozwanej A. F. kwotę 308,50 zł. (trzysta osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej pozwanej A. F. kwotę 63,00 zł. (sześćdziesiąt trzy złote) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, a w pozostałej części kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Z)

1. odnotować,

2. kal.14 dni

3. 19.10.2016 r.

UZASADNIENIE

Powód P. K. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej A. F. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego godności osobistej na rzecz P. Opiekuńczo-Wychowawczej Typu Socjalizacyjnego w Ś. płatnej w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia na podstawie art. 24 § 1 k.c. w

zw. z art. 448 k.c. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 20 stycznia 2015 r. A. F., zamieszkała w (...) a, poniżała powoda wyzywając go słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że nie doszło z jej strony do zachowania opisanego w pozwie. Pozwana mieszka po sąsiedzku, obawia się powoda i jego nadpobudliwych zachowań, co przekłada się na jej spolegliwość i unikanie wszelkich form kontaktu z powodem. Pozwana zarzuciła, że zdarzenie opisane przez powoda nie miało miejsce w dniu 20 stycznia 2015 r. lecz 14 stycznia 2015 r. i miało inny przebieg, niż wskazuje powód. W dniu 14 stycznia 2015 r. doszło do umyślnego zaboru mienia należącego do konkubenta pozwanej przez powoda. Po tym jak pozwana poinformowała powoda, że zadzwoni na policję, powód wpadł w szal i zaczął odgrażać się pozwanej oświadczając, że w odwecie za to spali sprzęt należący do konkubenta pozwanej oraz że tak pozwaną „załatwi, że pożałuje”. Pozwana niniejszy pozew traktuje jako realizację zapowiedzi powoda tym bardziej, że w dacie składania pozwu powód przebywał na warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbywania reszty kary pozbawienia wolności za czyn z art. 197 k.k. W ocenie pozwanej powód musząc przestrzegać warunków zwolnienia przyjął inną drogę realizacji swoich gróźb, za pomocą powództwa o zniesławienie i poniżanie jego godności osobistej. Z daleko posuniętej ostrożności pozwana zarzuciła, że w wypadku naruszenia dóbr osobistych polegającego na obrazie czci, uwzględniać należy nie tylko znaczenie słów ale również kontekst sytuacyjny, w którym zostały użyte.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2015 r. około godz. 12.00 P. K. przyszedł na posesję swojego brata S. K. z pisemnym upoważnieniem od ojca J. K. do odbioru ciągnika marki U. (...) nr rej. (...) stanowiącego majątek wspólny J. K. i G. K.. Ciągnik marki U. (...) nr rej. (...) stał zaparkowany pod wiatą i zastawiony był koparką. P. K. udał się do mieszkania S. K. i w rozmowie z konkubiną S. K. A. F. poprosił o udostępnienie mu kluczy do koparki zaparkowanej pod wiatą celem jej przestawienia. A. F. odmówiła wydania kluczy do koparki.

Dowody: przesłuchanie powoda k.160

częściowo przesłuchanie pozwanej k.160

P. K. opuścił posesję swojego brata S. K. udając się do po wózek widłowy, którym zamierzał przestawić stojącą pod wiatą koparkę. Wózkiem widłowym wjechał na podwórko S. K., a następnie podniósł zaparkowaną pod wiatą koparkę i przestawił ją.

Dowody: przesłuchanie powoda k.160

przesłuchanie pozwanej k.160

Pozwana stojąc w oknie zaczęła wyzywać powoda słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe, krzyczała również, że zamknie go w więzieniu. Powód odpowiedział pozwanej również wulgarnie aby się uciszyła. Następnie powód wsiadł do ciągnika marki U. (...) nr rej. (...), który był zaparkowany pod wiatą i odjechał nim na sąsiednią posesję należącą do J. K..

Dowody: zeznania świadka T. A. k. 100

zeznania świadka M. M. k. 128

przesłuchanie powoda k.160

Słowa wulgarne kierowane przez pozwaną pod adresem powoda słyszeli T. A., M. C., M. M., którzy tego dnia na zlecenie M. K. wykonywali prace przy pokryciu dachu z odwodnieniem.

Dowody: zeznania świadka T. A. k. 100

zeznania świadka M. K. k. 100

zeznania świadka M. M. k. 128

Około godz. 12.25 na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze policji w osobach Ł. H. i P. R.. Po przybyciu na miejsce zastano zgłaszającą A. F., która oświadczyła, że w dniu dzisiejszym jej szwagier P. K. wjechał wózkiem widłowym na jej podwórkę i przestawił koparkę zaparkowaną pod wiatą. Następnie wsiadł do ciągnika marki U. (...) nr rej. (...), który był zaparkowany pod wiatą i odjechał nim na swoją posesję sąsiadującą z posesją zgłaszającej. A. F. dodała, że P. K. najechał na paczkę, w której był zapakowany reduktor obrotowy do koparki ATLAS (...) lecz nie potrafiła określić, czy część ulegała uszkodzeniu. W rozmowie z P. K. ustalono, że przesunął wózkiem koparkę jednak nie najechał na w/w część i jej nie uszkodził. W trakcie interwencji przyjechał na posesję M. K..

Dowody: zeznania świadka Ł. H. k.139

zeznania świadka P. R. k.139

zeznania świadka M. K. k. 100

notatka z interwencji z dnia 20 stycznia 2015 r. k. 120

W dniu 21 stycznia 2015 r. w godzinach porannych A. F. zauważyła, że przy jej bramce nie ma domofonu. O fakcie poinformowała dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w Ś. wskazując, że o kradzież domofonu podejrzewa szwagra P. K..

Dowody: zeznania świadka Ł. H. k.139

zeznania świadka P. R. k.139

notatka z interwencji z dnia 21 stycznia 2015 r. k. 121

W dniu 22 stycznia 2015 r. P. K. chciał zabrać z posesji S. K. za zgodą ojca J. K. części zewnętrzne do ciągnika marki U. (...) tj. kabinę i błotniki. G. K., która zamieszkuje wraz z synem S. K. i A. F. odmówiła wydania zamkniętych w garażu części. O fakcie tym P. K. poinformował dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w Ś..

Dowody: zeznania świadka A. D. k.139

zeznania świadka D. W. k. 139

notatka z interwencji z dnia 22 stycznia 2015 r. k. 122

Na skutek zawiadomienia złożonego przez pozwaną postanowieniem Prokuratora Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 17 kwietnia 2015 r. wszczęte zostało dochodzenie pod sygn. akt 1 Ds 106/15 w sprawie dokonanego w dniu 14 stycznia 2015 r. w miejscowości K. gmina Ś. włamania poprzez przełamanie zabezpieczeń drzwi do garażu i kradzieży wyciągarki o nieustalonej wartości na szkodę S. K. tj. o czyn z art 279 § 1 k.k. oraz kierowania w dniu 14 stycznia 2015 r. w K. gmina Ś. przez P. K. gróźb spalenia domu i pozbawienia życia pod adresem A. F. tj. o czyn z art 190 § 1 k.k.

Dowody: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 111-115

zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 17 kwietnia 2015 r. k. 116

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków T. A., M. M., M. K., przesłuchania powoda i częściowo przesłuchania pozwanej oraz wskazanych wyżej dokumentów urzędowych. W ocenie Sądu zeznania świadków T. A., M. M. potwierdzające wersję zdarzenia przedstawioną przez powoda należało uznać za wiarygodne

jako spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające. Świadkowie wykonywali tego dnia na zlecenie M. K. prace przy pokryciu dachu, słyszeli wulgarne słowa kierowane przez pozwaną pod adresem powoda, znajdowali się przy tym w bliskiej odległości od okna, z którego krzyczała pozwana. Świadkowie T. A. i M. M. będąc osobami obcymi i bezstronnymi w sposób spójny i przekonujący przedstawili przebieg przedmiotowego zdarzenia. Tożsamy przebieg zdarzenia potwierdził również brat powoda M. K., który o zdarzeniu tym dowiedział się z relacji T. A. i M. M.. Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie w tym notatkom z interwencji albowiem nikt tym dowodom nie zaprzeczał. W ocenie Sądu za niewiarygodne należało uznać zeznania świadka G. K., matki powoda, zamieszkałej wspólnie z synem S. K. i A. F.. Świadek G. K. myliła przebieg zdarzenia, które miało mieć miejsce kilka dni wcześniej ze zdarzeniem z dnia 20 stycznia 2015r., zeznawała niespójnie i sprzecznie z pozostałymi źródłami dowodowymi. Nie bez znaczenia dla oceny zeznań świadka G. K. jest również okoliczność, że świadek jest bezpośrednio zaangażowana w wieloletni konflikt panujący w rodzinie, a w którym to konflikcie powód wraz z ojcem J. K. stoją po przeciwnej stronie. Sąd nie uznał również za wiarygodny dowód z przesłuchania pozwanej w części, w jakiej zaprzeczyła aby ubliżała powodowi słowami wulgarnymi. Sąd dał natomiast wiarę pozwanej w zakresie, w jakim dowód z jej przesłuchania korespondował z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Z art. 24 k.c. wynika domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Ciężar udowodnienia, że działanie albo zaniechanie nie było bezprawne spoczywa na osobie, które naruszyła dobro osobiste (por. T. Sokołowski w: Komentarz do kodeksu cywilnego, red. A. Kidyba, opublikowane LEX 2009, Komentarz do art. 24 k.c., t. 5 i 6, a także wyrok SN z 28 lutego 2007 r., V CSK 431/06, OSNC 2008, Nr 1, poz. 13). Należy także podkreślić, że do naruszenia dobra osobistego dochodzi już w momencie przekroczenia granicy dobra osobistego (T. Sokołowski, tamże, t. 5).

Zgodnie ze stanowiskiem przedstawianym w doktrynie i judykaturze, zasadność żądania zasądzenia wskazanej sumy pieniężnej wymaga obok ustalenia faktu bezprawnego naruszenia dobra osobistego również ustalenie po stronie pozwanego faktu zawinionego naruszenia tych dóbr, co wynika z usytuowania wskazanego przepisu w tytule obejmującym czyny niedozwolone. Zadośćuczynienie przewidziane przez ten przepis ma bowiem charakter niezależny od innych środków przewidzianych przez kodeks cywilny dla usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego; przy czym ochrona dóbr osobistych środkami niemajątkowymi jest w przeciwieństwie do środków wskazanych w art. 448 k.c. niezależna od winy naruszydźcy. Na pokrzywdzonym spoczywa ciężar dowodu winy, chociażby w najlżejszej postaci ponieważ przesłanką zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest krzywda wyrządzona z winy umyślnej lub nieumyślnej niekoniecznie wskutek rażącego niedbalstwa. Reguła ta

znajduje zastosowanie do żądania zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r. I CSK 319/07 (...)).

W sytuacji wielości środków ochrony, to powód ostatecznie decyduje, z jakiego rodzaju ochrony chce skorzystać formułując roszczenie oparte na konkretnej podstawie prawnej – art. 24 k.c. lub 448 k.c. Roszczenie wynikające z art. 448 k.c. w żaden sposób nie spełnia funkcji represyjnej, a ma jedynie kompensacyjny charakter. Z tego względu do zasądzenia zadośćuczynienia na jego podstawie oprócz udowodnienia winy po stronie osoby naruszającej dobra osobiste, konieczne jest uwzględnienie całości okoliczności faktycznych sprawy. Nadto, ponieważ charakter naruszonego dobra osobistego nie jest w art. 448 k.c. bliżej określony, przyjmuje się, że przepis ten ma zastosowanie w razie naruszenia wszelkich dóbr osobistych, zarówno tych, wymienionych w art. 23 k.c., jak i dóbr osobistych w tym przepisie niewymienionych, jeśli korzystają one z ochrony prawa (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2002 r. V CKN 1010/00, OSNC 2003/4/56; Rzetecka-Gil Agnieszka, Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania - część ogólna, Komentarz do art. 448 Kodeksu cywilnego).

Do zdarzeń szkodzących wskazywanych w orzecznictwie sądowym jako przesłanki dochodzenia roszczeń na podstawie art. 448 k.c. należą m.in. zachowania naruszające godność człowieka (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 r. V CSK 431/06 OSNC 2008 nr 1 poz 13).

Sąd, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, doszedł do przekonania, iż pozwana bez wątplenia naruszyła dobra osobiste powoda w postaci czci, godności i dobrego imienia powoda. Zachowanie pozwanej było bezprawne i zawinione, przy czym pozwana działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim znieważenia czci powoda. Oczywistym jest istnienie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanej, a naruszeniem dóbr osobistych powoda.

W oparciu o art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny.

W myśl art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przyznanie zadośćuczynienia i jego wysokość zależy od sądowej oceny okoliczności danej sprawy i nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (por. wyrok SN z 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 101 i wyrok SN z 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, Prok. i Pr. 2006, nr 6, s. 11). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy należy wziąć pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopień winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, Nr 5, poz. 81; wyrok SN z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, Nr 11, poz. 210). Krzywda powoda polega na naruszeniu jego czci i godności osobistej. W niniejszym przypadku naruszenie dobra miało charakter jednorazowy.

W myśl art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W świetle aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego "przyczynienie się poszkodowanego jest jedynie warunkiem miarkowania odszkodowania, a jego konsekwencją jest jedynie powinność badania przez sąd okoliczności decydujących o tym czy zmniejszenie odszkodowania powinno w ogóle nastąpić" (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 sierpnia 2006 r. IV CSK 118/06 niepubl.) W nauce prawa podkreśla się, że art. 362 k.c. jest wyrazem zasady sędziowskiego wymiaru odszkodowania, która w granicach w nim wyznaczonych daje sądowi możliwość uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, także w płaszczyźnie niezastosowania odstępstw od zasady pełnego odszkodowania. Podstawowym, wyraźnie wymienionym w art. 362 k.c. kryterium ustalenia rozmiaru przyczynienia jest stopień winy obu stron.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, to iż wtargnięcie przez powoda na posesję zamieszkałą przez pozwaną, a następnie użycie wózka widłowego do przesunięcia koparki zastawiającej ciągnik jest naruszeniem konkretnej normy prawnej (art. 193 k.k.) i stanowi przyczynienie się do naruszenia dóbr osobistych powoda. Przy ustalaniu stopnia przyczynienia się powoda istotny jest stopień jego zawinienia. Zdaniem Sądu całokształt okoliczności sprawy przemawia za oceną, że nieprawidłowości postępowania powoda przyczyniły się w 50% do powstania szkody w dobrach osobistych powoda.

Zauważyć należy, że w orzecznictwie panuje zasada, że wzajemne naruszenia dóbr osobistych i związane z tym roszczenia nie znoszą się (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 marca 2015 r. I A Ca 1785/14. W wyroku z dnia 30 kwietnia 1970 r. II CR 103/70 (OSP 4/71 poz.3 Sąd Najwyższy stwierdził, że w razie wzajemnych naruszeń nietykalności cielesnej i czci nie znoszą się wzajemnie przysługujące stronom roszczenia o zakazanie tych naruszeń. Nie było też uzasadnione takie stosowanie art. 5 k.c. w wyniku, którego powództwo z art. 24 k.c. podlegałoby oddaleniu z tym tylko uzasadnieniem, że powód dotknięty naruszeniem dóbr osobistych nadużywa swojego prawa. Z kolei w wyroku z dnia 25 kwietnia 1990 r. I CR 147/90 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że nawet obrona przed nieuzasadnionymi zarzutami powinna być ujmowana w oględnych sformułowaniach, że argumenty nierzeczowe mające postać szykany są niedopuszczalne i z reguły należy je traktować jako dające podstawę do stwierdzenia bezprawności. Przyjmuje się również, że na naruszenie zasad współżycia społecznego przez drugą stronę może powoływać się tylko ten, kto sam prawa nie nadużywa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000 r. III CKN 553/98).

Mając na uwadze przyczynienie się powoda do powstania szkody należało zasądzić od pozwanej na rzecz P. Opiekuńczo-Wychowawczej Typu Socjalizacyjnego w Ś. kwotę 1.250,00 zł. płatną w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. W pozostałym zakresie powództwo na podstawie art. 448 k.c. podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu w pkt. III-V orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art 122 k.p.c.. Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód wygrał proces w 50 %. Powód zwolniony był od kosztów sądowych w całości oraz był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu. Wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu wynosiło 738 zł (600 zł x 1,23 %). Pozwana wygrała proces w 50 %, a koszty jakie poniosła, na ten cel wynoszą 617 zł (koszty zastępstwa procesowego). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu pozwanej kwoty 308,50 zł (50 % z 617 zł). Natomiast pozwana zobowiązana była do zwrotu powodowi kwoty 369 zł (50 % z 738 zł). Kosztami wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu reprezentującego powoda w części nie obciążającej pozwanej należało obciążyć Skarb Państwa. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.163 poz 1348). W ocenie Sądu zarówno charakter sprawy jak i wkład pracy pełnomocnika pozwanej w wyjaśnienie sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika pozwanej nie uzasadniały przyznania kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości (§ 2 pkt. 1, 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.163 poz 1348).

Orzeczenie w pkt. VI oparto na treści art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) w zw. z art. 100 k.p.c. nakazując uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej pozwanej A. F. kwotę 63 zł. tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, a w pozostałej części kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1/ odnotować

2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi strony pozwanej

3/ kal. 14 dni